SPRAWOZDANIE

WYDZIAŁU

KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ I RADY DYSCYPLINARNEJ

Z CZYNNOŚCI

ZA CZAS OD 1 STYCZNIA DO 30 GRUDNIA 1906 r.

KRAKÓW.
NAKŁADEM KRAKOWSKIEJ IZBY ADWOKACKIEJ.
DRUK W. KORNECKIEGO I K. WOJNARA.
1907.

SPRAWOZDANIE

Wydziału Krakowskiej Izby Adwokackiej

za czas od 1 stycznia do 31 grudnia 1006 r.

Liczba adwokatów (z dniem 31 grudnia 1906) przyrost i zmiany w siedzibach.

1. w Krakowie adwokatów 124
2. „ Tarnowie „ 27
3. „ Rzeszowie „ 22
4. „ Nowym Sączu „ 14
5. „ Wadowicach „ 7
6. „ Jaśle „ 13
7. „ Białej „ 8
8. „ Bochni „ 7
9. „ Gorlicach „ 6
10. „ Podgórzu „ 8
11. „ Żywcu „ 6
12. „ Chrzanowie „ 4
13. „ Krośnie „ 4
14. „ Nowym Targu „ 5
15. „ Tarnobrzegu „ 3
16. „ Brzesku „ 3
17. „ Dąbrowy „ 3
18. „ Kolbuszowy „ 3
19. „ Limanowy „ 2
20. „ Łańcucie „ 4
21. „ Mielcu „ 4
22. „ Myślenicach „ 2
23. „ Nisku „ 2
24. „ Oświęcimiu „ 3
25. „ Ropczycach „ 4
26. „ Wieliczce „ 3
27. „ Andrychowie „ 2
28. „ Bieczu „ 1
29. „ Czarnym Dunajcu 2
30. „ Sokołowie „ 1
31. w Krościenku nad Dunajcem adwokatów 1
32. „ Makowie „ 1
33. „ Dębicy „ 2
34. „ Dukli „ 1
35. „ Grybowie „ 2
36. „ Jordanowie „ 2
37. „ Kalwaryi „ 2
38. „ Kętach „ 2
39. „ Krzeszowicach 2
40. „ Leżajsku „ 2
41. „ Jaworznie „ 1
42. „ Milówce „ 2
43. „ Niepołomicach 2
44. „ Pilźnie „ 2
45. „ Przeworsku „ 3
46. „ Radomyślu „ 2
47. „ Rozwadowie „ 2
48. „ Starym Sączu „ 2
49. „ Strzyżowie „ 1
50. „ Tyczynie „ 3
51. „ Zatorze „ 2
52. „ Radłowie „ 1
53. „ Tuchowie „ 2
54. „ Mszanie Dolnej 1
55. „ Żmigrodzie „ 1
56. „ Skawinie „ 1
57. „ Suchej „ 1
58. „ Liszkach „ 1
59. „ Wiśniczu „ 1

Razem 345

W ciągu r. 1906 przybyło 13 adwokatów (w r. 1905 przybyło 14, w r. 1904 przybyło 13, w r. 1903—29, a w r. 1902—21 adwokatów).

W czasie od 1 stycznia 1907 do 1 marca 1907 r. przybyło adwokatów:

w Krakowie:	Dr. Iskrzycki Tadeusz
	„ Trammer Jerzy
w Białej:	„ Feuereisen Dawid
w Tarnowie:	„ Funkelstern Emil
	„ Niemierowski Zygmunt
w Wadowicach:	„ Wachsmann Isaak

Od 1 stycznia 1906 do 1 marca 1907.

a) zmarli:

w Tarnowie:	Dr. Stojałowski Stanisław
„	„ Tokarz Stanisław
w Dukli:	„ Babka Albin

b) zrezygnowali:

Dr. Paszkowski Franciszek w Krakowie
„ Gaszyński Feliks w Jaśle.

c) przenieśli się do innej Izby:

Dr. Drohocki Izydor z Krakowa do Mościsk
„ Schorr Samuel Łazarz z Krakowa do Kołomyi
„ Feuerstein Stanisław z Grybowa do Lwowa
„ Reisner Izaak z Przeworska do Żydaczowa.

d) przenieśli się w okręgu naszej Izby:

Dr. Rabinowicz Wolf (Wilhelm) z Krakowa do Kolbuszowej
„ Springer Jakób z Krakowa do Bochni
„ Agatstein Ignacy z Dukli do Grybowa
„ Sulerzyski Władysław z Niska do Sokołowa.

W czasie od 1 stycznia 1906 do 1 marca 1907 r. przybyło 55 adwokatów, a ubyło 22. — (W czasie od 1 stycznia 1905 do 1 marca 1906 r. przybyło 37 adwokatów, ubyło 18, w czasie od

1 stycznia 1904 do 1 marca 1905 r. przybyło adwokatów 20, a ubyło 15; w czasie od 1 stycznia 1903 do 1 marca 1904 przybyło adwokatów 35, a ubyło 8).

Ogólna zatem liczba adwokatów, w krakowskiej Izbie zapisanych, wynosi z dniem 1 marca 1907 roku 351 (1 marca 1906 roku 337, 1 marca 1905 roku 318, z dniem 1 marca 1904 roku 302, a z dniem 1 marca 1903 r. 302).

Z liczby tej przypada:

na Kraków: 126
(w r. 1906 — 124, w 1905 — 118, w 1904 — 117, w 1903 — 112)

na Tarnów: 29
(w r. 1906 — 26, w 1905 — 26, w 1904 — 27, w 1903 — 27)

na Rzeszów: 22
(w r. 1906 — 22, w 1905 — 21, w 1904 — 26, w 1903 — 24)

na Nowy Sącz: 14
(w r. 1906 — 14, w 1905 — 15, w 1904 — 15, w 1903 — 13)

na Jasło: 13
(w r. 1906 — 13, w 1905 — 10, w 1904 — 10, w 1903 — 10)

na Wadowice: 8
(w r. 1906 — 6, w 1905 — 5, w 1904 — 5, w 1903 = 5)

reszta w liczbie 139 (w r. 1906 — 132, w 1905 — 123, a w r. 1904 — 102) na Sądy powiatowe w okręgu Izby.

II.

Stan, przyrost i ubytek kandydatów adwokackich.

W dniu 1 stycznia 1906 roku wpisanych było kandydatów:

w Krakowie 67

„ Tarnowie
„ Rzeszowie
„ Nowym Sączu
„ Wadowicach
„ Jaśle
razem 38

reszta u adwokatów w miejscach, gdzie mają siedziby Sądy powiatowe, w liczbie 60

Razem 165

Od 1 stycznia 1906 do 31 grudnia 1906 roku r.:
przybyło kandydatów adw. 52
ubyło 36

przybyło więc 16

Z dniem 1/1 1907 roku było zatem zapisanych 181

(1/1 1906 r. — 165)
(„ 1905 r. — 120)
(„ 1904 r. — 158)
(„ 1903 r. — 147)
(„ 1902 r. — 146)
(„ 1901 r. — 133)
(„ 1900 r. — 128)
(„ 1899 r. — 141)

Z tej liczby przypada:
na Kraków 60
„ Tarnów
„ Rzeszów
„ Nowy Sącz
„ Wadowice
„ Jasło
razem 51

reszta w liczbie 70 przypada na miejsca. gdzie są siedziby Sądów powiatowych w obrębie Izby.

III.

Dziennik podawczy.

A) Od 1 stycznia do 31 grudnia 1906 r. wpłynęło pism 1964 (w r. 1899 — 1537, w r. 1900 — 1582, w r. 1901 — 1733, w r. 1902 — 1700, w r. 1903 — 1783, w r. 1904 — 1891, w r. 1905 — 2043).

1. na wezwanie c. k. Sądu krajowego karnego w Krakowie mianowano 157 (w r. 1905 — 132, w r. 1904 — 133, w r. 1903 — 132, w r. 1902 — 107 i w r. 1901 — 122) obrońców do rozpraw. Wyznaczanie obrońców przy c. k. Sądach obwodowych w Tarnowie, Rzeszowie, Nowym Sączu, Wadowicach i Jaśle odbywa się przez odnośne Sądy obwodowe, wobec czego liczba tych obron Wydziałowi nie może być znaną.

2. ustanowiono bezpłatnych obrońców w sprawach cywilnych 71.

3. zażaleń nienależących do Rady dyscyplinarnej wpłynęło 130. Wniesione podania załatwiał Wydział już to obiegowo, już to na posiedzeniach. Posiedzeń Wydziału w r. 1906 było 24 (w r. 1900 było ich 12, w r. 1901 było ich 15, w r. 1902 było ich 23, w r. 1903 było ich 28, w r. 1904 było ich 26, a w r. 1905 było ich 29). Zauważamy, iż podania o wpis na listę adwokatów, jak również i podania o potwierdzenie praktyki adwokackiej, załatwiano na mocy uchwały Wydziału na posiedzeniach Wydziału.

IV.

Nie potrzebujemy chyba Szanownym Kolegom przypominać, że w roku ubiegłym cała działalność organów ustawodawczych, tudzież cała uwaga wszystkich bez wyjątku warstw społecznych zwróconą była ku doniosłemu w tymże roku zainicyowanemu i do szczęśliwego ukończenia doprowadzonemu dziełu, — t. j. sprawie reformy wyborczej.

W tych warunkach usunąć się też musiały na plan drugi postulaty pojedynczych warstw i grup społecznych, — w tych warunkach nie mogły też i słuszne postulaty stanu naszego liczyć na bezpośrednie urzeczywistnienie.

Dla nas najważniejszą i najżywotniejszą jest niewątpliwie sprawa zmiany, obowiązującej, a tak przestarzałej ordynacyi adwokackiej. Gdy Walne Zgromadzenie przekazało tę sprawę na posiedzeniu z dnia 23 czerwca 1906 roku osobnej komisyi, przeto też Wydział Izby adwokackiej sprawą tą zajmował się jedynie pośrednio, a to przez dopilnowanie ukonstytuowania się tejże komisyi, a także przez wzięcie udziału w obradach stałej delegacyi austryackich Izb adwokackich, sprawą tą również się zajmującej. Stała delegacya austryackich Izb adwokackich wybrała mianowicie na posiedzeniu odbytem w dniu 13 października 1906 r. w Wiedniu Komitet składający się z dziewięciu członków reprezentujących poszczególne Izby, a względnie zastępujących Izby poszczególnych krajów, w Radzie Państwa reprezentowanych. Stała delegacya powierzyła Komitetowi temu wypracowanie ostatecznego projektu ordynacyi adwokackiej a to na podstawie przedłożonych już przez dolno-austryacką Izbę, tudzież przez Izbę adwokacką w Pradze projektów nowej ordynacyi, przyczem zwróciła się stała delegacya do pojedynczych Izb z wezwaniem, aby

wybranemu Komitetowi Izby te przedłożyły bądźto wypracowane w całości projekta, bądź też wnioski zmierzające do zaprowadzenia pewnych zmian w postanowieniach obecnie obowiązującej ordynacyi.

Wybrana dla tej sprawy przez Walne Zgromadzenie komisya stwierdziła przedewszystkiem, że wypracowany i przedłożony przez Kolegę Dra Steinberga projekt zmiany ordynacyi adwokackiej odpowiada w głównych zarysach niemal w zupełności projektom Izby adwokackiej dolno-austryackiej i Izby adwokackiej w Pradze, tak, że zdaniem komisyi wypracowanie odrębnego projektu byłoby zupełnie zbytecznem. Z tych też przyczyn postanowiła komisya ograniczyć się w swej działalności do zestawienia szczegółowych wniosków dążących do zmiany, a względnie uzupełnienia poszczególnych postanowień, tymi projektami obu wyżej wzmiankowanych Izb objętych.

Drugą, równie doniosłą — a z każdym dniem coraz aktualniejszą — jest sprawa zabezpieczenia członkom stanu adwokackiego i ich rodzinom na wypadek śmierci lub choroby — choćby najskromniejszej egzystencyi.

W tym celu a stósownie do zlecenia Walnego Zgromadzenia weszliśmy w porozumienie ze Stowarzyszeniem zawiązanem jeszcze w roku 1886 w celu niesienia pomocy wdowom i sierotom, po adwokatach pozostałym. Z informacyi udzielonej nam przez Zarząd tegoż Stowarzyszenia okazuje się, że ma ono zaledwie dwudziestu pięciu członków i że też dlatego na szybki wzrost funduszów tegoż Stowarzyszenia liczyć na razie nie można.

Gdy zaś według statutu tegoż Stowarzyszenia udzielanie zapomóg z funduszów Stowarzyszenia rozpocząć się może dopiero wtenczas, gdy majątek jego wzrośnie do kwoty 60.000 koron, a obecnie stan majątkowy tegoż Stowarzyszenia nie dochodzi kwoty 15.000 koron, przeto też zamierzony przez to Stowarzyszenie cel niesienia pomocy wdowom i sierotom po adwokatach, nie rychło osiągniętym i zrealizowanym być może. Tymczasem w latach ostatnich coraz częściej zdarzały się wypadki, że pozostałe po adwokatach rodziny, a względnie sami adwokaci, znajdujący się w krytycznych stosunkach finansowych, zgłaszali się do Wydziału choćby o chwilową pomoc, lecz oczywiście zgłaszali się zawsze prawie bez dodatniego rezultatu, bo Wydział żadnymi na ten cel funduszami nie rozporządzał.

Założone w r. 1886 Stowarzyszenie nie odpowiada już może dzisiejszym wymogom, ale mogłoby ono przecież chociaż w części spełnić swoje zadanie, gdyby wszyscy koledzy uważali sobie za obowiązek przystąpienia do tego Stowarzyszenia i popierania jego celów według sił i możności. Tylko też żywe zainteresowanie się Kolegów losami tegoż Stowarzyszenia umożliwi ewentualną zmianę jego statutu w kierunku, dzisiejszym potrzebom, odpowiadającym. Sprawa ta jest tem aktualniejszą, że po myśli ustawy z dnia 16 listopada 1906 roku L. 223 Izby adwokackie decydować mają same o przeznaczeniu ściągniętych grzywn i kar dyscyplinarnych. Nadmieniając, że w tej sprawie zwróciło się do nas także Stowarzyszenie pod nazwą „Pensionsverein für Advokaten und Advokaturskandidaten in Wien" z propozycyą, by Izba nasza w mowie będące grzywny przekazała temuż Stowarzyszeniu pod warunkami, w odnośnem piśmie z dnia 26 lutego 1907 roku L. 311 bliżej oznaczonymi, zaznaczamy, że uczynionej nam propozycyi nie uznaliśmy za odpowiednią i korzystną i że też dlatego udzieliliśmy temuż Stowarzyszeniu odpowiedź odmowną, motywując ją głównie tem, że w okręgu naszej Izby, tego rodzaju Stowarzyszenie już istnieje i że też dlatego mamy zamiar fundusze, z tego źródła płynące, temuż Stowarzyszeniu przekazać. W obecnym stanie rzeczy, a w szczególności wobec zbyt szczupłych ram statutu tutejszego Stowarzyszenia, nie może Wydział przyjść jeszcze przed Walne Zgromadzenie z konkretnym wnioskiem, przekazującym grzywny dyscyplinarne na rzecz tegoż Stowarzyszenia. Wydział wyraża jednakowoż nadzieję, że przez bezwłoczne a liczne przystąpienie Kolegów do istniejącego już Stowarzyszenia, a w następstwie przez wprowadzenie potrzebnych zmian w statucie tego Stowarzyszenia, stworzoną zostanie prawna i rzeczowa podstawa do powzięcia w przyszłości uchwały, kary i grzywny dyscyplinarne temuż Stowarzyszeniu przekazującej. Na razie uznał Wydział za wskazane, zarządzać funduszami z tych źródeł wpływającymi we własnym swoim zakresie, a to na zasadach, w szczegółowym wniosku Walnemu Zgromadzeniu przedłożonym, bliżej określonych.

W roku ubiegłym pojawiły się cyrkularze, zawiadamiające publiczność, że na podstawie statutu zatwierdzonego reskryptem c. k. Namiestnictwa z 13 grudnia 1903 roku, otworzonym został „Oddział Towarzystwa prawnej ochrony podatników w Krakowie". Wydział Izby zbadawszy bliżej postanowienia statutu tego Towarzystwa, oraz wdrożoną w Krakowie akcyę jego oddziału, przy-

szedł do przekonania, że działalność tegoż Towarzystwa przynosi nietylko ujmę interesom stanu adwokackiego, ale także połączoną jest z oczywistym niebezpieczeństwem dla szukającej u tego Towarzystwa pomocy i porady publiczności. Wskutek tego zwrócił się Wydział z żywym protestem przeciwko tolerowaniu działalności tego Towarzystwa do tutejszej c. k. Dyrekcyi Policyi z żądaniem natychmiastowego zamknięcia lokalu, do c. k. Namiestnictwa z protestem przeciwko zatwierdzeniu statutu, postanowieniom ustawy nie odpowiadającego, tudzież do c. k. Ministerstwa spraw wewnętrznych z prośbą o skuteczną w tej sprawie interwencyę. W ślad pisma c. k. Dyrekcyi Policyi w Krakowie z dnia 22 lutego 1907 L. 50448 została działalność tego Towarzystwa wstrzymaną, przyczem jednakowoż zaznaczono, że oddział tegoż Towarzystwa ma i nadal utrzymywać lokal, w którym członkowie Towarzystwa mają się wpisywać i informować w sprawach objętych statutowym zakresem działania tegoż Towarzystwa. Odpowiedź ta nie zadowolniła jednakowoż Wydziału, który się ponownie zwrócił do c. k. Dyrekcyi Policyi z prośbą o położenie tamy temu nieprawnemu stanowi rzeczy.

Uchwały Walnego Zgromadzenia, powzięte wskutek wniosków Dra Grossa i Dra Tertila, zostały przez Wydział stósownie do treści tych wniosków załatwione. Jedynie życzeniu Dra Tertila, by odpisy protokołów Walnych Zgromadzeń doręczane bywały Kolegom wraz z rocznem sprawozdaniem, a przed następnem Walnem Zgromadzeniem, nie mogliśmy uczynić zadość, a to głównie ze względu na znaczne koszta, jakieby z takiem postępowaniem połączone być musiały. Wydział uchwalił jednakowoż, by protokół każdego Walnego Zgromadzenia był natychmiast, a już najdalej do dni 8-miu wygotowanym, tak, iżby Koledzy mogli każdej chwili w biurach Izby protokół ten przeglądnąć lub wziąć z niego odpisy.

Wnoszone przez Kolegów w ciągu roku przedstawienia względnie zażalenia, badał Wydział natychmiast pod względem ich rzeczowej podstawy, a o ile okazały się one uzasadnione, udzielał zażaleniom tym u odnośnych c. k. Władz energicznego ze swojej strony poparcia. Poparcia tego udzielił Wydział w szczególności zażaleniu Kolegów urzędujących w okręgu c. k. Sądu obwodowego w Tarnowie, wykazującemu różne a jaskrawe braki, względnie niewłaściwości zarządzeń, i techniczno-administracyjnych urządzeń miejscowych sądów. Wskutek zażalenia jednego z Ko-

legów o bezprawne przez żandarma indagowanie jego kancelaryjnego mundanta, w sprawie jednego z klientów tegoż Kolegi przeprowadzone w prywatnym pomieszkaniu tegoż mundanta, zwróciliśmy się z energicznym protestem do c. k. Nadprokuratoryi Państwa w Krakowie, do Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego w Krakowie, do c. k. Namiestnictwa we Lwowie i do c. k. Krajowej Komendy Żandarmeryi we Lwowie. Dwie ostatnie Władze dały nam wprawdzie odpowiedź, ale odpowiedź niedostateczną i sprawę należycie nie wyświetlającą. Ponowny nasz w tej sprawie urgens dotąd załatwionym nie został.

C. k. generalna Prokuratorya Państwa wezwała okólnikiem c. k. Sądy karne o wprowadzenie praktyki, z przepisami ustawy sprzecznej, ograniczenie a względnie ukrócenie prawa korzystania ze środka prawnego zażalenia nieważności na celu mającej. Przeciwko takiemu bezprzykładnemu wkraczaniu c. k. Władz administracyjnych w sferę działania c. k Władz sądowych, od Władz administracyjnych zupełnie niezawisłych, wniósł Wydział energiczny protest do c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości, dołączając w ten sposób i swój głos do wniesionych w tej sprawie przez wszystkie niemal Izby adwokackie protestów.

O ile to leżało w zakresie możności Wydziału, starał się tenże interwencyą swoją u Władz odnośnych wyjednywać wskazane doświadczeniem i praktyką udogodnienia, a starania te nie pozostały też w niektórych kierunkach bez dodatniego rezultatu. W szczególności wskutek naszego przedstawienia wniesionego do Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego w Krakowie, wykazującego nieodpowiednie, a adwokatów na znaczną stratę czasu narażające wyznaczanie rozpraw karnych, zarządziło Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego w Krakowie reskryptem z dnia 31 grudnia 1906 roku L. 1419, że rozprawy o obrazę czci wyznaczane być mają w dniach, szczegółowo dla tych rozpraw wyznaczonych, i że liczba rozpraw, na jeden dzień wyznaczonych, nie może przekraczać reskryptem tym wskazanej cyfry. Również wskutek interwencyi naszej zarządziło toż Prezydyum okólnikiem z 7 listopada 1906 roku L. 11775, by Sądy we wystosowanych do adwokatów poleceniach zapłaty wymieniały także sprawy lub nazwiska stron, do których te nakazy się odnoszą.

Okólnikiem wreszcie z dnia 11 sierpnia 1906 L. 7728 zawiadomiło nas Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego, że wniesione przez Wydział przedstawienie w sprawie wezwań przezna-

czonych dla adwokatów o zapłatę należytości za doręczenia, tudzież o zapłatę należytości organów wykonawczych zostało przez c. k. Ministerstwo Sprawiedliwości przychylnie po myśli żądań Wydziału załatwione.

Wydział zajął się w roku ubiegłym przez osobną komisyę uporządkowaniem i skompletowaniem w granicach możności biblioteki Izby. Z księgozbioru Izby mogą Koledzy oraz kandydaci adwokaccy korzystać w lokalu Izby.

Na podstawie odnośnych uchwał Wydziału interweniowało wreszcie Prezydyum w różnych sprawach osobiście w Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego, a to tak w sprawach dotyczących pojedynczych Kolegów, jak też w sprawach, cały stan adwokacki obchodzących. Ze spraw ostatniej kategoryi podnieść należy prośbę o ponowne zarządzenie ścisłego przestrzegania rozporządzenia Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego z dnia 15 lutego 1905 L. $\frac{1648}{13 \text{ A } 5}$ odnoszącego się do turnusu przy ustanowieniu kuratorów w sprawach cywilnych i spadkowych oraz zarządców mas konkursowych, tudzież prośbę, by toż Prezydyum poleciło odnośnym c. k. Sądom złożenie sprawozdania z dotychczasowego stósowania się do tego rozporządzenia.

Osobistą interwencyą proszono również Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego o przypomnienie c. k. Sądom rozporządzenia c. k. Ministerstwa Sprawiedliwości z dnia 26 stycznia 1903 L. 121/3, zarządzającego wydawanie ściągniętych w drodze egzekucyi należytości wykazanym w aktach pełnomocnikom.

W drodze osobistej interwencyi zakomunikowaliśmy też Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego spostrzeżenie, że radcy sądowi, którzy zaledwie co uzyskali przeniesienie ich w stan spoczynku z powodu niezdolności fizycznej, wykazują się niemal bezpośrednio później świadectwami lekarskiemi, ich dobry stan zdrowia stwierdzającemi i na tej podstawie żądają wpisu na listę adwokacką. Prosiliśmy dlatego, by stan zdrowia radców sądowych, w stan spoczynku przejść zamierzających, był ściśle badanym i by w odnośnych reskryptach wyraźnie zaznaczono, że nieudolność, z powodu której przeniesienie w stan spoczynku następuje, — jest trwałą. W kwestyi tej przeprowadziło Prezydyum Izby wyczerpującą korespondencyę z innemi galicyjskiemi Izbami za pośrednictwem lwowskiej Izby, a to celem ustalenia jednolitego w tych sprawach postępowania.

Nie mając nadziei uzyskania w bliskiej przyszłości podniesienia skali obowiązującej taryfy adwokackiej, a względnie także przeniesienia Krakowa do I. klasy taryfy, — o co się wielu Kolegów w drodze wniosków wniesionych do Wydziału całkiem słusznie upominało, — staraliśmy się także w drodze osobistej interwencyi zwrócić Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego uwagę na rażąco niskie wymierzanie kosztów procesowych, — nie pozostających częstokroć w żadnym stosunku ani z nakładem pracy i czasu, ani też z wartością przedmiotu spornego. Z żywą wdzięcznością stwierdzić też musimy, że Prezydyum c. k. Sądu krajowego Wyższego zajmowało zawsze odnośnie do przedstawianych przez nas postulatów stanowisko jak najżyczliwsze.

W obradach stałej delegacyi austryackich Izb adwokackich wzięła i nasza Izba na odbytem posiedzeniu w dniu 12 października 1906 udział przez swego reprezentanta. Rezultat tych obrad oraz powzięte uchwały wiadome są Szanownym Kolegom ze sprawozdań dziennikarskich.

Nie możemy wreszcie pominąć okoliczności, że Izba nasza była także w ostatnim zjeździe polskich prawników i ekonomistów w sposób, przez Komitet zjazd urządzający wyznaczony, urzędownie reprezentowaną.

Członek Wydziału:
Dr Eibenschütz.

Prezydent:
Dr Koy.

Sprawozdanie

z czynności Rady dyscyplinarnej krakowskiej Izby adwokackiej w Krakowie za rok 1906.

Pozostało z roku 1905 merytorycznie niezałatwionych dochodzeń dyscyplinarnych	51
w roku 1906 wniesiono zażaleń	44
ogólna liczba dochodzeń w roku 1906	95

w porównaniu z r. 1905 więcej o 1 sprawę.

Merytorycznie załatwiono z powyższych spraw w r. 1906:

1) zaniechaniem spraw	24
2) wyrokami:	
a) uwalniającymi	1
b) zasądzającymi	14
Razem	39

w porównaniu z rokiem 1905 więcej o spraw 6.

Pozostało zatem merytorycznie niezałatwionych z końcem roku 1906 spraw 56, przeniesionych na r. 1907, a więc w porównaniu z rokiem 1905 mniej o spraw 5.

Kary orzeczono:

a) przedłużenie praktyki w wypadku	1
b) grzywny w wypadkach	10
c) nagany pisemne w wypadkach	3

Rada dyscyplinarna odbyła w roku 1906:

a) posiedzeń zwyczajnych	13
b) ustnych rozpraw	22

Kraków, 1 marca 1907.

Prezydent Rady dyscyplinarnej
Dr. Jan Jakubowski.